

Sygn. akt I ACa 1254/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Romana Górecka (spr.)

Sędziowie: SA Marzanna Góral

SO del. Agnieszka Wachowicz-Mazur

Protokolant: protokolant sądowy Sylwia Andrasik

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt I C 992/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz A. S. kwotę 10 800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Agnieszka Wachowicz-Mazur Romana Górecka Marzanna Góral

Sygn. akt I ACa 1254/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 czerwca 2011 r. W. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa – Wojewody (...) kwoty 52 794 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem działanie władzy publicznej.

W toku procesu powód zmarł, w jego miejsce wstąpiła spadkobierczyni testamentowa A. S.. Powódka ostatecznie wносиła o zasądzenie od pozwanego kwoty 252 628,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Powódka wskazała, że roszczenie odszkodowawcze wywodzi z decyzji Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r., której wydanie z naruszeniem prawa stwierdził ten sam organ decyzją z 5 kwietnia 2011 r. na podstawie art. 151 § 2 w zw. z art. 146 § 1 i art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. Jako podstawę prawną wskazała przepis art. 153 k.p.a. w zw. z art. 417 i nast. k.c.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa, podnosząc m.in. zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z 13 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...) na rzecz A. S. kwotę 252 628,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, orzekł o kosztach procesu.

Wyrok zapadł po dokonaniu przez Sąd Okręgowy następujących ustaleń i rozważań:

W. M. był jednym ze spadkobierców po A. i J. małżonkach M. oraz po A. i J. małżonkach M.. Z prawami do spadku związane było uprawnienie do nabycia prawa użytkowania wieczystego gruntu i zwrotu własności budynku mieszkalno – usługowego położonego w W. przy ul. (...). Przed wojną nieruchomość ta stanowiła własność A. i M. J. małżonków M., w równych częściach co do połowy oraz A. i J. małżonków M., w równych częściach, co do drugiej połowy wszyscy niepodzielnie.

Nieruchomość na mocy art. 1 dekretu z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...) (Dz. U. Nr 50 poz.279) przeszła na własność Gminy (...) W., a po likwidacji gmin w 1950 r. na własność Skarbu Państwa.

Aktualnie nieruchomość stanowi część działki ewidencyjnej nr (...) z obrębu (...) uregulowanej w KW nr (...) i jest własnością Skarbu Państwa, znajduje się w użytkowaniu wieczystym (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W..

Na nieruchomości był budynek wielorodzinny o powierzchni użytkowej 641,60 m², który składał się z 19 izb i pomieszczeń sklepowych zlokalizowanych w parterze. Budynek ten został rozebrany w 1993 r.

Na podstawie decyzji z 6 lipca 1977 r. wydanej z upoważnienia Naczelnika Dzielnicy (...) grunt położony w W. przy ul. (...), w którego skład wchodziła przedmiotowa nieruchomość przekazany został w użytkowanie (później zarząd) (...) (po zmianie nazwy -(...)).

W. M. 8 września 1988 r. wystąpił o ustanowienie użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości na podstawie art. 82 ust 2. ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości z 29 kwietnia 1985 r.

Decyzją z 14 lipca 1992 r. Wojewoda (...) działając na podstawie art. 2 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 r. przez (...) prawa użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa położonego w W. przy ul. (...) o pow. 156 712 m⁽²⁾.

Na wniosek W. M. z 1 grudnia 1992 r. postanowieniem z 13 lipca 1993 r. zostało wznowione postępowanie o nabycie prawa użytkowania wieczystego gruntu zabudowanego stanowiącego własność Skarbu Państwa w W. przy ul. (...).

Pismem z 24 lutego 2003 r. W. M. wniósł o stwierdzenie nieważności decyzji z 14 lipca 1992 r.

Postanowieniem z 29 kwietnia 2003 r. Wojewoda (...) zawiesił z urzędu postępowanie w sprawie wznowienia postępowania zakończonych decyzją ostateczną z 14 lipca 1992 r. do czasu rozpatrzenia wniosku W. M. o przyznanie prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości oraz do czasu zakończenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r.

Minister Infrastruktury decyzją z 16 stycznia 2004 r. stwierdził, że decyzja Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r. została wydana z naruszeniem prawa w części dotyczącej nieruchomości położonej przy ul. (...), lecz z uwagi na zaistniałe nieodwracalne skutki prawne, nie jest możliwe stwierdzenie nieważności decyzji w tej części

Decyzją z 7 lutego 2008 r. Prezydent (...) W. po rozpatrzeniu wniosku z 8 września 1988 r. o ustanowienie użytkowania wieczystego odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu położonego w W. przy ul. (...).

Decyzją z 5 kwietnia 2011 r. Wojewoda (...) stwierdził, że ostateczna decyzja Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r. w części obejmującej przedmiotową nieruchomość wydana została z naruszeniem prawa, jednakże brak jest możliwości jej uchylenia, gdyż od dnia jej doręczenia upłynęło 5 lat.

Sąd Okręgowy wartość rynkową nieruchomości gruntowej (o powierzchni 609,50 m²) zabudowanej budynkiem mieszkańcowo usługowym o powierzchni zabudowy 609,50 m² i budynkiem mieszkalno - usługowym o powierzchni zabudowy 207,15 m², według stanu i przeznaczenia na 14 lipca 1992 r. oraz cen aktualnych ustalił na kwotę 1 616 825 zł.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne.

Zdaniem Sądu Okręgowego powódka udowodniła szkodę utożsamianą z utratą prawa użytkowania wieczystego gruntu i własności budynków posadowionych na przedmiotowej nieruchomości

Wskazał Sąd I instancji, że na mocy art. 2 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692) uchylony został art. 153 k.p.a., jednakże zgodnie z art. 5 te same ustawy do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia jej w życie stosuje się przepisy art. 417, art. 419, art. 420, art. 420¹, art. 420¹ i art. 421 k.c. oraz art. 153, art. 160 i art. 161 § 5 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy.

Wobec tego, że powódka wiąże wyrządzenie szkody z decyzją z 14 lipca 1992 r. do odpowiedzialności Skarbu Państwa ma zastosowanie art. 417 § 1 k.c. w rozumieniu ukształtowanym do wejścia w życie Konstytucji, uznającym również winę funkcjonariusza jako niezbędną przesłankę odpowiedzialności.

Uznał Sąd Okręgowy, że powiązanie art. 153 k.p.a. z art. 417 § 1 k.c. jednoznacznie wskazuje, że zasada winy nadal ma rolę podstawową, gdyż brak racjonalnych przesłanek, aby odpowiedzialnością obciążać Skarb Państwa tylko dlatego, iż wydana została decyzja dotknięta wadą z art. 145 § 1 k.p.a.

W ocenie Sądu Okręgowego stwierdzenie wydania decyzji z naruszeniem prawa wiąże sąd o tyle tylko, o ile stanowi wypełnienie podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 153 § 1 k.p.a. Stwierdzenie nieważności decyzji lub stwierdzenie wydania decyzji z naruszeniem prawa przesądza o bezprawności, nie przesądza zaś o istnieniu normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją a szkodą. Dla stwierdzenia istnienia przesłanki normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją a dochodzoną szkodą, nieodzowne jest przeprowadzenie oceny, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., czy szkoda nastąpiłaby także wtedy, gdyby wadliwa decyzja była zgodna z prawem.

Wskazał, że na powódce spoczywał ciężar udowodnienia, że gdyby nie zostało wydane niezgodne z prawem orzeczenie administracyjne z 14 lipca 1992 r. to 7 lutego 2008 r., w dacie rozpoznania wniosku o ustanowienie użytkowania wieczystego, zostałaby wydana decyzja pozytywna dla poprzednika prawnego powódki - ustanawiająca na jego rzecz prawo użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości.

W ocenie Sądu Okręgowego poprzednik prawny powódki w dacie rozpoznania wniosku o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego spełniał przesłanki do ustanowienia na jego rzecz tego prawa na podstawie art. 82 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości.

Odmowa ustanowienia tego prawa wynikała wyłącznie z naruszenia przepisów prawa przez organ wydający decyzję z 14 lipca 1992 r., co potwierdza decyzja z 7 lutego 2008 r. Prezydenta Miasta (...).

Przyczyną tego stanu rzeczy było wszczęcie i prowadzenie postępowania uwłaszczeniowego bez udziału spadkobierców nieruchomości (...), pomimo toczącego się postępowania z wniosku W. M. o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego tego gruntu i zwrotu położonego na nim budynku.

Zaniechanie przez organ prowadzący postępowanie uwłaszczeniowe wykonania obowiązku określonego w art. 2 ust.1 - 3 ustawy z 29 września 1990 o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami dotyczącego ustalenia, czy istnieje przeszkoda prawna, w postaci naruszenia praw osób trzecich, uniemożliwiająca w tym postępowaniu wydanie decyzji administracyjnej ocenił Sąd Okręgowy, jako zachowanie bezprawne i zawinione w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. w dawnym brzmieniu.

Spowodowanie nieodwracalnych skutków prawnych przez zaniechanie we właściwym czasie przeprowadzenia postępowania wznowieniowego i uchylecia decyzji uwłaszczeniowej wydanej na rzecz (...) utoraowało drogę zbycia spornej nieruchomości przez przedsiębiorstwo państwowe innemu podmiotowi dlatego też w majątku poprzednika prawnego powódki zaistniała szkoda polegająca na bezpowrotnie utracie przedwojennej własności nieruchomości położonej przy ul. (...). A. (...) i wyburzenia znajdującego się na niej budynku.

Podniósł Sąd Okręgowy, że zdarzeniem wywołującym szkodę było wydanie przez Wojewodę (...) decyzji uwłaszczeniowej, jednakże stwierdzenie zaistnienia przesłanek odpowiedzialności za zaistniałą szkodę stało się możliwe dopiero z chwilą wydania przez Wojewodę (...) decyzji z 5 kwietnia 2011 r. stwierdzającej na podstawie 151 § 2 w zw. z art. 146 § 1 i art. 145 §1 pkt. 15 k.p.a., że decyzja uwłaszczeniowa wydana została z naruszeniem prawa.

Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego została wykazana zarówno bezprawność, jak i wina funkcjonariuszy Skarbu Państwa, a także wykazany został adekwatny związek przyczynowy pomiędzy niezgodnym z prawem orzeczeniem administracyjnym z 14 lipca 1992 r. a szkodą poprzednika prawnego powódki w postaci utraty prawa użytkowania wieczystego do gruntu przedmiotowej nieruchomości i własności budynków posadowionych na gruncie.

Nie podzielił Sąd Okręgowy twierdzenia pozwanego, że szkodę spowodowała decyzja z 7 lutego 2008 r. o odmowie ustanowienia użytkowania wieczystego. Wskazał Sąd I instancji, że decyzja ta jest zgodna z prawem i nie mogła być inna z uwagi na będące następstwem wydania decyzji z 14 lipca 1992 r. nieodwracalne skutki prawne. Decyzja ta jest ostateczna i funkcjonuje w obrocie prawnym, jako legalna.

Nie podzielił również Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia roszczenia na podstawie art. 442 § 1 k.c. wywodzonego z twierdzenia, że poprzednik prawny dowiedział się o szkodzie w dniu odmownego załatwienia wniosku o ustanowienie użytkowania wieczystego, czyli 7 lutego 2008 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro powódka domaga się odszkodowania na podstawie art. 153 k.p.a., to bieg przedawnienia roszczenia nie może się rozpocząć, zanim roszczenie to stanie się wymagalne, a zatem przed dniem, w którym stanie się ostateczna decyzja uchylająca wadliwą decyzję w postępowaniu o wznowienie lub decyzja stwierdzająca wydanie poprzedniej decyzji z naruszeniem prawa.

Oceniając zarzut przedawnienia roszczenia uznał Sąd Okręgowy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że roszczenie winno być oceniane na podstawie art. 160 k.p.a. ze względu na stwierdzenie w postępowaniu administracyjnym niezgodności z prawem decyzji z 14 lipca 1992 r. na mocy decyzji Ministra Infrastruktury z 16 stycznia 2004 r.

Wskazał Sąd Okręgowy, że jako pierwsze zainicjowane zostało postępowanie o wznowienie postępowania uwłaszczeniowego, wówczas gdy istniała jeszcze możliwość wznowienia tego postępowania, gdyż nie upłynął pięcioletni termin, o którym mowa w art. 146 § 1 k.p.a.

W tej sytuacji Sąd uznał, że powódce służy nieprzedawnione roszczenie w oparciu o treść art. 153 k.p.a. i nie ma podstaw do przyjęcia, że musiała wytoczyć powództwo na podstawie art. 160 k.p.a. po uzyskaniu decyzji stwierdzającej wydanie z naruszeniem prawa decyzji z 14 lipca 1992 r.

Kierując się przepisem art. 363 § 2 k.c. wskazał Sąd Okręgowy, że ustalając wysokość szkody przyjął wartość prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości według jej stanu na datę wydania niezgodnego z prawem orzeczenia administracyjnego, a według cen obecnych. Zgodnie z opinią biegłego wartość ta wynosi 1 616 825 zł. Mając na uwadze, że udział spadkowy w nieruchomości powódki wynosi 5/32 zasądził na jej rzecz kwotę 252 628,90 zł.

O odsetkach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z żądaniem od dnia wydania wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 108 § 1 k.p.c.

Od wyroku apelację wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Pozwany zarzucił:

Naruszenie prawa materialnego:

1. art. 160 § 6 k.p.a. poprzez wadliwe przyjęcie, iż przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie i nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia mimo, iż decyzja Ministra Infrastruktury stwierdzają wadliwość prawną decyzji Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r. została wydana 16 stycznia 2004 r.;

2. naruszenie art. 153 k.p.a. poprzez błędne przyjęcie, iż przepis ten znajduje zastosowanie w sprawie;

3. naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż pomiędzy decyzjami Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r. i Wojewody (...) z 5 kwietnia 2011 r. oraz szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowy oraz tak wskazane roszczenie nie jest przedawnione.

Naruszenie przepisów postępowania - art. 233 k.p.c. i dowolne przyjęcie, iż strona powodowa złożyła wniosek o odszkodowanie w trybie art. 160 k.p.a. mimo, że z materiału dowodowego sprawy, w tym z decyzji administracyjnej Ministra Infrastruktury i Rozwoju z 19 października 2015 r. wprost wynika, że taki wniosek przez W. M. nie został złożony.

W oparciu o te zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, stosowną zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu oraz zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powódka wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. to nie jest on zasadny.

W rozważaniach prawnych, odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd Okręgowy wskazał jedynie, że „na drodze postępowania w trybie art. 160 k.p.a. zostało zgłoszone żądanie odszkodowania w trybie administracyjnym”. Nie wynika z tego sformułowania, że wniosek taki złożył poprzednik prawny powódki. Nie jest sporne między stronami, że W. M. takiego wniosku nie złożył.

Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, niesporne między stronami podziela i przyjmuje, jako własne.

Nie podziela Sąd Apelacyjny zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego.

Postępowanie administracyjne mające na celu wyeliminowanie decyzji o ustanowieniu użytkowania wieczystego nieruchomości, wskazywanej, jako źródło szkody toczyło się dwutorowo.

Poprzednik prawny powódki, kilka miesięcy po wydaniu decyzji wyłączeniowej wniósł o wznowienie postępowania administracyjnego, a następnie po 10 latach od daty wszczęcia tego, niezakończonego postępowania wniósł o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Pozwany w toku postępowania podnosił, że roszczenie odszkodowawcze powinno być zgłoszone na podstawie art. 160 k.p.a., w terminie określonym tym przepisem po wydaniu przez Ministra Infrastruktury decyzji z 2 kwietnia 2004 r. o utrzymaniu w mocy decyzji z 16 stycznia 2004 r. stwierdzającej, że decyzja Wojewody (...) z 14 lipca 1992 r. w części odnoszącej się do przedmiotowej nieruchomości została wydana z naruszeniem prawa, przy czym nie jest możliwe stwierdzenie jej nieważności w tej części z uwagi na zaistniałe nieodwracalne skutki prawne. Zdaniem pozwanego w tej dacie strona powodowa miała wiedzę, iż kwestionowana przez nią decyzja uwłaszczeniowa, nie może być wzruszona z powodu wywołania nieodwracalnych skutków prawnych, a więc powinna złożyć wniosek o odszkodowanie w trybie art. 160 k.p.a.

Powołuje się ponadto pozwany na to, że strona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika posiadała wiedzę, iż pięcioletni termin wskazany w art. 146 § 1 k.p.a. upłynął w lipcu 1997 r. czyli na kilka lat przed wydaniem decyzji przez Ministra Infrastruktury w 2004 r.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do przyjęcia, że niezłożenie wniosku w trybie art. 160 k.p.a. w postępowaniu administracyjnym pozbawia stronę prawa dochodzenia roszczenia z innej podstawy prawnej, wówczas, gdy w innym postępowaniu administracyjnym stwierdzono wydanie decyzji z naruszeniem przepisu art. 145 § 1 k.p.a. Inne są przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa z obu tytułów, jak i sposoby ich udowodnienia.

Sąd Okręgowy oceny roszczenia dokonał w oparciu o przesłanki z art. 417 k.c., wskazując, że powódka roszczenie udowodniła. Nie zachodzi konieczność ponawiania tej argumentacji podzielanej przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że zgodnie z art. 5 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw wprowadzającej nowe regulacje dotyczące odpowiedzialności za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem władzy publicznej, zmiany nią wprowadzone nie mają zastosowania do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed wejściem w życie ustawy. W tym zakresie stosuje się bowiem przepisy art. 417, 419, 420, 420¹ k.c. oraz art. 153, 160, 161 § 5 k.p.a. w brzmieniu dotychczasowym.

Trafnie odwołał się Sąd I instancji do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, którym TK nadał nową treść normatywną przepisowi art. 417 k.c., zgodną z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Regulacja podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa oparta została zgodnie z nim na przesłance obiektywnej odpowiedzialności, niezależnej od winy funkcjonariusza. W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny rozstrzygnął także zagadnienie jego skutków w odniesieniu do stanów z przeszłości, ustalając jako moment obowiązywania nowych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa moment wejścia w życie nowej Konstytucji.

Podziela Sąd Apelacyjny pogląd Sądu Okręgowego, że skoro powódka domaga się odszkodowania na podstawie art. 153 k.p.a., to bieg przedawnienia roszczenia o którym mowa w art. 153 k.p.a., nie może się rozpocząć, zanim roszczenie to stanie się wymagalne, a zatem przed dniem, w którym stanie się ostateczna decyzja uchylająca wadliwą decyzję w postępowaniu o wznowienie lub decyzja stwierdzająca wydanie poprzedniej decyzji z naruszeniem prawa.

Podziela Sąd Apelacyjny stanowisko pozwanego, że „tzw. wady nieważnościowe mają „pierwszeństwo”, jako wady kwalifikowane przed wadami postępowania, które rozpoznawane są w postępowaniu o wznowienie”. Jednakże, nie można pominąć faktu, że nie przedstawił pozwany argumentów, które uniemożliwiły zakończenie postępowania o wznowienie przez 10 lat, przed złożeniem wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

W związku z tym, nawet jeśli by uznać, że zarzut przedawnienia roszczenia jest zasadny jego podniesienie stanowi zdaniem Sądu Apelacyjnego nadużycie prawa podmiotowego i jest sprzeczne z art. 5 k.c. W ramach postępowania administracyjnego organ ma uprawnienia władcze wobec obywatela, obywatel nie ma wpływu na czas trwania postępowania administracyjnego, a nie budzi wątpliwości fakt, że nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy niepodjęcie decyzji administracyjnej w przedmiocie wznowienia postępowania do 2003 r., kiedy został złożony wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji.

Nie podziela Sąd Apelacyjny stanowiska pozwanego, że przyjęcie poglądu zaprezentowanego w zaskarżonym wyroku sprowadza się de facto do „mnożenia” podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa za tą samą szkodę i prowadzi do zanegowania restrykcyjnego charakteru art. 160 k.p.a., ponieważ w związku ze złożeniem wniosku o wznowienie postępowania, a następnie jego zakończeniem po stronie powodowej powstało nowe, odmienne od wywodzonego na podstawie art. 160 k.p.a. roszczenie oparte na art. 153 k.p.a.

Błędnie twierdzi pozwany, że powódka wywodzi z decyzji z 5 kwietnia 2011 r. ujemne dla niej skutków majątkowych. Powódka żądanie wводи z decyzji z 14 lipca 1992 r.

Nie naruszył Sąd Okręgowy przepisu art. 361 § 1 k.c. pozwany nie przedstawił argumentacji w rozumowaniu Sądu Okręgowego o istnieniu normalnego związku przyczynowego pomiędzy decyzją z 14 lipca 1992 r. a decyzją z 5 kwietnia 2011 r.

Trafnie podniósł Sąd Okręgowy, że po stronie powódki szkoda by nie wystąpiła gdyby nie doszło do wydania decyzji z 14 lipca 1992 r, ponieważ nie powstałyby nieodwracalne skutki prawne uniemożliwiające ustanowienie przez Prezydenta (...) W. na rzecz następców prawnych byłych właścicieli, użytkownika wieczystego gruntu przy ul. (...) w W..

Błędnie ponadto twierdzi apelujący, że 7 lutego 2008 r. Prezydent (...) W. wydał decyzję, w której odmówił ustanowienia prawa własności czasowej. Przedmiotem decyzji była odmowa ustanowienia prawa użytkowania wieczystego.

Dlatego też Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Agnieszka Wachowicz-Mazur Romana Górecka Marzanna Góral